

Ghiocelul ce vestește

Eugenia Calancea

Un grup de ghiociei începeau să crească frumos,
Dar a venit gerul cu viscolul tristeții
Și mugurul florii ghiocelului se ascunde sfios,
Până la venirea razelor din calde dimineți.

Gerul cu soare aduce razele pline de splendori,
Căci zâmbetul din nou îl regăsesc,
Când visele-nfloresc de-atâtea ori,
Cu oamenii dragi alături de care îi iubesc.

Ghiociei vor ieși în pâlcuri atunci,
Trezindu-se de sub zăpadă ca să ne vadă,
Iar parfumul lor umple câmpurile și lunci
Și primăvara sfioasă începe să se-ntrevadă.

E liniște încă, dar se aude-un freamăt,
Zăpada și vântul alunecă pe fiecare floare,
Ne mângâie și ne poartă într-un leagăn,
Că să visăm și să reușim s-aducem culoare.

Așa sunt ghiociei, ei aduc primăvara vieții,
Chiar dacă afară mai este furtună
Și ies la iveală chiar din valurile morții,
Împletindu-se-n mărtisorul cu cunună.